# ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 17ης Δεκεμβρίου 1998 *

Στην υπόθεση C-364/98 P(R),

**Emesa Sugar (Free Zone) NV**, εταιρία δικαίου της Αρούμπα, με έδρα το Oranjestad (Αρούμπα), εκπροσωπούμενη από τον G. van der Wal, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-Rue,

αναιρεσείουσα,

υποστηριζόμενη από

την **Κυβέρνηση της Αρούμπα**, εκπροσωπουμένη από τους P. V. F. Bos και M. Slotboom, δικηγόρους Ρότερνταμ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο M. Loesch, 11, rue Goethe,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 14ης Αυγούστου 1998 στην υπόθεση T-44/98 R, Emesa Sugar κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-3079), με την οποία ζητείται η αναίρεση της διατάξεως αυτής, ώστε να γίνει δεκτό το πρωτοδίκως υποβληθέν αίτημα ή, επικουρικώς, να αναπεμφθεί η υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου προκειμένου να αποφανθεί εκ νέου, καθώς και η καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι:

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**, εκπροσωπούμενη από τον T. van Rijn, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής πρωτοδίκως,

υποστηριζόμενη από

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως**, εκπροσωπούμενο από τους J. Huber και G. Houttuin, νομικούς συμβούλους, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον A. Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

από

το **Βασίλειο της Ισπανίας**, εκπροσωπούμενο από τη M. López-Monís Gallego, abogado del Estado, της Νομικής Υπηρεσίας του Κράτους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6, boulevard E. Servais,

και από

τη **Γαλλική Δημοκρατία**,

παρεμβαίνοντες στην πρωτόδικη διαδικασία,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα D. Ruiz-Jarabo Colomer,

εκδίδει την ακόλουθη

**Διάταξη**

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 9 Οκτωβρίου 1998, η εταιρία Emesa Sugar (Free Zone) NV άσκησε, δυνάμει του άρθρου 50, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 14ης Αυγούστου 1998, Τ-44/98 R, Emesa Sugar κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-3079, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την αίτησή της περί λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

2 Η αναιρεσείουσα ζητεί την εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, με κύριο αίτημα την αποδοχή του αιτήματός της όπως αυτό είχε υποβληθεί πρωτοδίκως ή, επικουρικώς, την αναπομπή της υποθέσεως ενώπιον του Προέδρου του Πρωτοδικείου, για να αποφανθεί εκ νέου, καθώς και την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα των δύο βαθμών.

3 Με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία στις 30 Οκτωβρίου και στις 10 Νοεμβρίου 1998, το Συμβούλιο και το Βασίλειο της Ισπανίας υπέβαλαν τις γραπτές παρατηρήσεις τους ενώπιον του Δικαστηρίου. Η Επιτροπή και η Κυβέρνηση της Αρούμπα υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους με δικόγραφα που κατέθεσαν στις 17 Νοεμβρίου 1998. Η Γαλλική Δημοκρατία δεν υπέβαλε παρατηρήσεις εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

## Νομικό πλαίσιο, πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

4 Το νομικό πλαίσιο και το ιστορικό της διαφοράς εκτίθενται στην αναιρεσιβαλόμενη διάταξη ως ακολούθως:

«1 Η νήσος της Αρούμπα συγκαταλέγεται μεταξύ των υπερποντίων χωρών και εδαφών (στο εξής: ΥΧΕ) που είναι συνδεδεμένα με την Κοινότητα. Η σύνδεση των ΥΧΕ με την Κοινότητα ρυθμίζεται από το τέταρτο μέρος της Συνθήκης ΕΚ καθώς και από την απόφαση 91/482/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1991, σχετικά με τη σύνδεση των υπερποντίων χωρών και εδαφών με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΕ L 263, σ. 1, στο εξής: απόφαση ΥΧΕ), ληφθείσα κατ' εφαρμογήν του άρθρου 136, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

2 Το άρθρο 133, παράγραφος 1, της Συνθήκης προβλέπει ότι τα εισαγόμενα προϊόντα καταγωγής ΥΧΕ τυγχάνουν κατά την είσοδό τους στα κράτη μέλη της πλήρους καταργήσεως των δασμών, η οποία επήλθε μεταξύ των κρατών μελών σύμφωνα με τις διατάξεις της Συνθήκης.

3 Το αρχικό κείμενο του άρθρου 101, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ όριζε:

"Τα προϊόντα καταγωγής των ΥΧΕ εισάγονται στην Κοινότητα άνευ δασμών και φόρων ισοδυνάμου αποτελέσματος."

4 Το άρθρο 102 της ίδιας αποφάσεως προέβλεπε:

"Η Κοινότητα δεν επιβάλλει ποσοτικούς περιορισμούς ή μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος κατά τις εισαγωγές προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ."

5 Το άρθρο 108, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως ΥΧΕ παραπέμπει στο παράρτημα ΙΙ αυτής (στο εξής: παράρτημα ΙΙ) για τον καθορισμό της εννοίας των προϊόντων καταγωγής και των σχετικών μεθόδων διοικητικής συνεργασίας.

6 Δυνάμει του άρθρου 1 του παραρτήματος ΙΙ, ένα προϊόν θεωρείται καταγωγής των ΥΧΕ, της Κοινότητας ή των κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού (στο εξής: κράτη ΑΚΕ) όταν έχει είτε εξ ολοκλήρου παραχθεί είτε επαρκώς μεταποιηθεί εκεί.

7 Το άρθρο 6, παράγραφος 2, του ιδίου παραρτήματος διευκρινίζει ότι, όταν προϊόντα εξ ολοκλήρου παραγόμενα στην Κοινότητα ή στα κράτη ΑΚΕ υφίστανται κατεργασίες ή μεταποιήσεις στις ΥΧΕ, θεωρούνται ότι έχουν εξ ολοκλήρου παραχθεί στις ΥΧΕ. Δυνάμει του κανόνα αυτού, που καλείται κανόνας "σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ", η ζάχαρη καταγωγής των κρατών ΑΚΕ, η οποία είχε υποστεί κάποια κατεργασία ή μεταποίηση στις ΥΧΕ, μπορούσε επομένως να εισάγεται ελεύθερα στην Κοινότητα απαλλαγμένη δασμών.

8 Κατά το άρθρο 240, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, η απόφαση αυτή εφαρμόζεται για περίοδο δέκα ετών από την 1η Μαρτίου 1990. Όμως, η παράγραφος 3, στοιχεία α' και β', του ιδίου άρθρου προβλέπει ότι, πριν από τη λήξη της πρώτης πενταετούς περιόδου, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ομοφωνία μετά από πρόταση της Επιτροπής, θεσπίζει, ενδεχομένως, εκτός από τις χρηματοδοτικές συνδρομές της Κοινότητας για τη δεύτερη πενταετή περίοδο, τις ενδεχόμενες τροποποιήσεις της αποφάσεως ΥΧΕ που επιθυμούν οι αρμόδιες αρχές των ΥΧΕ ή προτείνει η Επιτροπή βάσει της δικής της εμπειρίας ή της σχέσεως με τις τροποποιήσεις που διαπραγματεύονται η Κοινότητα και τα κράτη ΑΚΕ.

9 Με ανακοίνωση προς το Συμβούλιο σχετικά με την ενδιάμεση αναθεώρηση της συνδέσεως των ΥΧΕ με την Ευρωπαϊκή Κοινότητα [έγγραφο COM(94) 538 τελικό, της 21ης Δεκεμβρίου 1994], η Επιτροπή συνέστησε διάφορες προσαρμογές της συνδέσεως αυτής.

10 Στις 16 Φεβρουαρίου 1996, υπέβαλε στο Συμβούλιο πρόταση αποφάσεως για την ενδιάμεση αναθεώρηση της αποφάσεως ΥΧΕ (ΕΕ C 139, σ. 1). Στην έκτη και έβδομη αιτιολογική σκέψη της προτάσεως αυτής υποστήριξε ότι η ελεύθερη πρόσβαση για όλα τα προϊόντα καταγωγής ΥΧΕ και η διατήρηση του κανόνα σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ είχαν οδηγήσει στη διαπίστωση ότι υπήρχε κίνδυνος συγκρούσεως των στόχων δύο κοινοτικών πολιτικών, δηλαδή της πολιτικής αναπτύξεως των ΥΧΕ και της κοινής γεωργικής πολιτικής.

11 Ενδιαφερόμενο να αντιμετωπίσει αυτόν τον κίνδυνο συγκρούσεως, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 97/803/ΕΚ, της 24ης Νοεμβρίου 1997, για την ενδιάμεση αναθεώρηση της απόφασης 91/482/ΕΟΚ σχετικά με τη σύνδεση των υπερποντίων χωρών και εδαφών με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΕ L 329, σ. 50, στο εξής: απόφαση 97/803).

12 Στην έβδομη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως αυτής τονίζεται:

"(...) είναι σκόπιμο να προληφθούν νέες διαταραχές με μέτρα για τον καθορισμό ευνοϊκού πλαισίου για την κανονική ροή του εμπορίου, συμβατά με την κοινή γεωργική πολιτική".

13 Προς τον σκοπό αυτό η απόφαση 97/803 προσέθεσε στην απόφαση ΥΧΕ τα άρθρα 108α και 108β, που δέχονται τη σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ αντιστοίχως για το ρύζι και τη ζάχαρη, έως μια ορισμένη ετήσια ποσότητα.

14 Έτσι, το άρθρο 108β, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως ΥΧΕ ορίζει:

"1. (...) η σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ, που αναφέρεται στο άρθρο 6 του παραρτήματος ΙΙ γίνεται δεκτή για ετήσια ποσότητα 3 000 τόνων ζάχαρης.

2. Για την εφαρμογή των κανόνων σώρευσης ΑΚΕ/ΥΧΕ, που προβλέπεται στην παράγραφο 1, θεωρούνται ότι αρκούν για να προσδώσουν τον χαρακτήρα προϊόντων καταγωγής των ΥΧΕ η κυβοποίηση της ζάχαρης ή ο χρωματισμός."

15 Η απόφαση 97/803 τροποποίησε επίσης τα άρθρα 101, παράγραφος 1, και 102 της αποφάσεως ΥΧΕ, τα οποία έκτοτε έχουν ως εξής:

"Άρθρο 101

1. Τα προϊόντα καταγωγής ΥΧΕ εισάγονται στην Κοινότητα άνευ δασμών.

(...)

Άρθρο 102

Με την επιφύλαξη των άρθρων 108α και 108β, η Κοινότητα δεν επιβάλλει στις εισαγωγές προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ ούτε ποσοτικούς περιορισμούς ούτε μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος."

**Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία**

16 Στις 17 Δεκεμβρίου 1997, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2553/97, για λεπτομέρειες έκδοσης πιστοποιητικών εισαγωγής όσον αφορά ορισμένα προϊόντα που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1701, 1702, 1703 και 1704 με σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ (ΕΕ L 349, σ. 26, στο εξής: κανονισμός εφαρμογής). Ο κανονισμός αυτός τέθηκε μεν σε ισχύ στις 19 Δεκεμβρίου 1997, αλλά η εφαρμοστή του άρχισε από την 1η Ιανουαρίου 1998.

17 Το άρθρο 8, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού αυτού προβλέπει ένα μεταβατικό καθεστώς το οποίο ορίζει:

"(...) τα πιστοποιητικά εισαγωγής για τα οποία έχουν υποβληθεί αιτήσεις μεταξύ της 10ης και της 31ης Δεκεμβρίου 1997 εκδίδονται από τις αρχές των κρατών μελών μετά από προηγούμενη έγκριση των υπηρεσιών της Επιτροπής, σύμφωνα με τη σειρά της υποβολής τους και εντός του ορίου της μέγιστης ποσότητας των 3 000 τόνων για την Κοινότητα."

**Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία**

18 Από τον μήνα Απρίλιο 1997, η προσφεύγουσα εκμεταλλεύεται εργοστάσιο σακχαροποιίας, ευρισκόμενο στη νήσο της Αρούμπα, και εξάγει ζάχαρη προς την Κοινότητα.

19 Επειδή η ζάχαρη δεν παράγεται στην Αρούμπα, η προσφεύγουσα αγοράζει λευκή ζάχαρη από διυλιστήρια ζάχαρης από ζαχαροκάλαμο, εγκατεστημένα στα κράτη ΑΚΕ. Η αγορασθείσα ζάχαρη μεταφέρεται στην Αρούμπα όπου καθίσταται αντικείμενο κατεργασίας και μεταποιήσεως, μετά το πέρας των οποίων το προϊόν θεωρείται τελικό προϊόν. Οι πράξεις αυτές συνίστανται στον καθαρισμό της ζάχαρης, την άλεση (το καλούμενο milling: η ζάχαρη αποκτά το επιθυμητό πάχος ανάλογα με τις οδηγίες του πελάτη) και τη συσκευασία. Το εργοστάσιο της προσφεύγουσας έχει, κατ' αυτήν, ελαχίστη ικανότητα επεξεργασίας 34 000 τόνων ζάχαρης ετησίως.

20 Στις 19 Δεκεμβρίου 1997, η προσφεύγουσα υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 8, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής, στην αρμόδια εθνική αρχή αίτηση για την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής για 3 010 τόνους ζάχαρης. Η αίτηση αυτή διαβιβάστηκε στην Επιτροπή στις 22 Δεκεμβρίου 1997.

21 Με απόφαση της 23ης Δεκεμβρίου 1997 (VI/51329, στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση) απευθυνομένη στην αρμόδια εθνική αρχή, η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση αυτή ως απαράδεκτη για τον λόγο ότι αφορούσε ποσό-

τητα ανώτερη από την ανώτατη ποσότητα που προβλέπει το άρθρο 8, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής.»

5 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Μαρτίου 1998 η προσφεύγουσα ζήτησε τη ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

6 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Απριλίου 1998, υπέβαλε επίσης, δυνάμει του άρθρου 185 της Συνθήκης ΕΚ, αίτηση αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως έως ότου το Πρωτοδικείο αποφανθεί επί της ουσίας, και, δυνάμει του άρθρου 186 της Συνθήκης ΕΚ, αίτηση προσωρινών μέτρων με αντικείμενο να απαγορευθεί στην Επιτροπή να εφαρμόζει, την ίδια περίοδο, τις διατάξεις του κανονισμού εφαρμογής ή/και του άρθρου 108β της αποφάσεως ΥΧΕ, καθόσον οι διατάξεις αυτές έχουν ως αντικείμενο τον περιορισμό της εισαγωγής στην Κοινότητα ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ.

**Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη**

7 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου, αφού εξέτασε την προϋπόθεση του επείγοντος, απέρριψε την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

8 Εκ προοιμίου, «προκειμένου να καθοριστούν οι εν προκειμένω απαιτούμενες αποδείξεις» (σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως), ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου υπενθύμισε τον σκοπό της αποφάσεως 97/803 και το γενικό πλαίσιο στο οποίο αυτή εντασσόταν. Στη συνέχεια δέχθηκε, στη σκέψη 66, ότι, «το Συμβούλιο, εκδίδοντας την απόφαση 97/803, έκανε χρήση της διακριτικής εξουσίας του ως προς την επιλογή του πλέον καταλλήλου μέτρου για να προληφθούν διαταραχές στην κοινοτική αγορά της ζάχαρης».

9 Κατά τη σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, «Για να μη σφετεριστεί αυτή τη διακριτική εξουσία ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής, χορηγώντας αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως περί θέσεως σε εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 108β της αποφάσεως ΥΧΕ, η αίτηση της προσφεύγουσας δεν μπορεί να γίνει δεκτή παρά μόνον αν το επείγον των ζητουμένων μέτρων είναι αδιαμφισβήτητο».

10 Με τη βάση αυτή, ο κρίνας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής προχώρησε, στη συνέχεια, στην εξέταση της ζημίας την οποία η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι υπέστη. Διαπίστωσε ότι η ζημία αυτή είχε καθαρώς χρηματικό χαρακτήρα. Επομένως, ο κρίνας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δέχθηκε ότι η προβαλλόμενη ζημία μπορούσε, καταρχήν, να υπολογιστεί αριθμητικώς και, ενδεχομένως, να αποτελέσει αντικείμενο μεταγενέστερης αποκαταστάσεως, οπότε δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως ανεπανόρθωτη, εκτός και αν συνέτρεχαν εξαιρετικές περιστάσεις.

11 Από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη προκύπτει ότι, προς εκτίμηση του αν υφίσταντο εν προκειμένω τέτοιες εξαιρετικές περιστάσεις, εξετάστηκε κατόπιν αν υπήρχε κίνδυνος να τεθεί η ενδιαφερόμενη εταιρία σε κατάσταση δυνάμενη είτε να θέσει σε κίνδυνο την ίδια την ύπαρξή της είτε να μεταβάλει ανεπανόρθωτα το μερίδιό της στην αγορά.

12 Όσον αφορά την οικονομική επιβίωση της επιχειρήσεως, ο κρίνας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δέχθηκε, στη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε προσκομίσει επαρκή στοιχεία περί της περιουσιακής της καταστάσεως και της αποδοτικότητάς της, ούτε με τα έγγραφα της δικογραφίας ούτε με τα «τα πολυπληθή έγγραφα που προσκομίστηκαν μόλις μία εβδομάδα πριν από την επ' ακροατηρίου συζήτηση — και τα οποία εξάλλου απορρίφθηκαν επειδή η εκπρόθεσμη υποβολή τους δεν αιτιολογήθηκε». Εξ αυτών ο ως άνω δικαστής κατέληξε, στη σκέψη 80, ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε, όπως όφειλε, ότι απειλείται με πτώχευση.

13 Ο κρίνας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής προσέθεσε, στις σκέψεις 81 έως 83, ότι, εν πάση περιπτώσει, η υποχρεωτική διάλυση της εταιρίας και η εκκαθάριση του ενεργητικού της θα μπορούσαν να προκαλέσουν απλώς και μόνο μια πρόσθετη καθαρά χρηματική ζημία, καθόσον η εφαρμογή της προσβαλλομένης αποφάσεως είχε ήδη οδηγήσει στην προσωρινή παύση των

δραστηριοτήτων της και στο κλείσιμο της επιχειρήσεως, επιφέροντας την τεχνητή ανεργία των μισθωτών της, οπότε, ακόμη και η απειλή της πτωχεύσεως, έστω και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένη, δεν μπορούσε να δικαιολογήσει την αιτηθείσα αναστολή εκτελέσεως.

14 Όσον αφορά τον κίνδυνο ανεπανόρθωτης μεταβολής του μεριδίου της στην αγορά, κατά τη σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε καμία ένδειξη που να καθιστά δυνατή την υπόθεση ότι η ίδια δεν θα ήταν σε θέση, κατόπιν ενδεχομένης αποφάσεως του Πρωτοδικείου περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, να βρει εκ νέου αγορές εντός της Κοινότητας και να αποκαταστήσει εκεί το μερίδιό της στην αγορά.

15 Αφού κατέληξε ότι δεν πληρούνταν εν προκειμένω η προϋπόθεση περί υπάρξεως επείγοντος, ο κρίνας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής απέρριψε, με τη σκέψη 87, το σχετικό αίτημα, χωρίς να εξετάσει τους λοιπούς λόγους ακυρώσεως και τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα για να δικαιολογήσει τη χορήγηση των ζητούμενων μέτρων.

**Ισχυρισμοί της αναιρεσείουσας και της Κυβερνήσεως της Αρούμπα**

16 Εκτός από ορισμένες εισαγωγικές παρατηρήσεις, σχετικά με τις διάφορες διαδικασίες επί της ουσίας που εκκρεμούν ενώπιον των κοινοτικών και των εθνικών δικαστηρίων, καθώς και από μια έκθεση περί της ζημίας την οποία υφίσταται λόγω της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η αναιρεσείουσα επικαλείται ένδεκα διαφορετικούς λόγους προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, οι οποίοι υποδιαιρούνται, αφενός, σε μία ομάδα με τέσσερις διαδικαστικούς λόγους και, αφετέρου, σε μία έτερη ομάδα με επτά ουσιαστικούς λόγους. Η Κυβέρνηση της Αρούμπα υποστηρίζει τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας, ιδίως σχετικά με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως.

*Οι διαδικαστικοί λόγοι αναιρέσεως*

17 Κατά την αναιρεσείουσα, η ακολουθηθείσα ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία πάσχει λόγω σοβαρών ελαττωμάτων, που συνιστούν προσβολή της αρχής της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, της ευθυδικίας και της αρχής της εκατέρωθεν προβολής απόψεων. Τα ελαττώματα αυτά συνιστούν επίσης προσβολή του άρθρου 6 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, είναι δε τόσο σοβαρά ώστε δικαιολογούν αφεαυτά την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

18 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου, η αναιρεσείουσα διατείνεται ότι δεν δόθηκε η δυνατότητα στους διαδίκους στους οποίους επετράπη να παρέμβουν στη διαδικασία να εκθέσουν εγγράφως τους λόγους στους οποίους στηρίζονται τα αιτήματά τους, ενώ, στις διατάξεις με τις οποίες έγιναν δεκτές οι αιτήσεις παρεμβάσεως του Συμβουλίου, του Βασιλείου της Ισπανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου ανέφερε ότι θα τους έτασσε προθεσμία για την εκ μέρους τους έγγραφη έκθεση των λόγων τους. Η παράλειψη αυτή είναι ασυμβίβαστη με τα συμφέροντα της αναιρεσείουσας, καθόσον με τον τρόπο αυτό υπήρχε κίνδυνος να στερηθεί η εταιρία αυτή της δυνατότητας να απαντήσει δεόντως στους ισχυρισμούς των παρεμβάντων κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

19 Στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου, η αναιρεσείουσα φρονεί ότι, σε αντίθεση με ό,τι συνέβη με τις αιτήσεις παρεμβάσεως υπέρ της Επιτροπής, δεν εκδόθηκε απόφαση επί της αιτήσεως παρεμβάσεως της Κυβερνήσεως της Αρούμπα πριν από την προφορική διαδικασία και ο Πρόεδρος δεν της έταξε προθεσμία για την υποβολή των γραπτών παρατηρήσεών της. Πρόκειται για μια ανεπίτρεπτη άνιση μεταχείριση, που έθεσε την Κυβέρνηση της Αρούμπα στο περιθώριο της διαδικασίας όχι μόνο νομικά, αλλά και στην πράξη, καθόσον η Κυβέρνηση αυτή δεν μπόρεσε να υποβάλει γραπτό υπόμνημα ούτε να εξηγήσει τη θέση της κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, κατά τη διάρκεια της οποίας δεν της τέθηκε καμία ερώτηση.

20 Ο τρίτος λόγος στηρίζεται στον προβαλλόμενο παράνομο χαρακτήρα του τρόπου με τον οποίο ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου μεταχειρίστηκε τις γραπτές αποδείξεις που προσκόμισε ή προσφέρθηκε να προσκομίσει η αναιρεσείουσα. Πράγματι, τα έγγραφα τα οποία η αναιρεσείουσα απέστειλε ταχυδρομικώς στη

Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 και στις 16 Ιουνίου 1998 επιστράφηκαν αρχικά χωρίς να καταχωρηθούν στο Πρωτόκολλο. Ύστερα από τις διαμαρτυρίες της, ο Γραμματέας δήλωσε ότι τα ως άνω έγγραφα θα μπορούσαν να υποβληθούν κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζητήσεως και ότι τη στιγμή εκείνη θα αποφασιζόταν αν θα μπορούσαν ενδεχομένως να προσκομιστούν. Τέλος, με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου δέχθηκε για πρώτη φορά ότι τα έγγραφα αυτά απορρίφθηκαν «επειδή η καθυστερημένη υποβολή τους δεν αιτιολογήθηκε» (σκέψη 78). Ο τρόπος αυτός δεν στηρίζεται σε κανένα (επιτακτικό) κανόνα ούτε δικαιολογείται από λόγους σχετικά με την ορθή εξέλιξη της διαδικασίας. Επομένως, εθίγη η νομική προστασία την οποία εδικαιούτο η αναιρεσείουσα.

21 Στο πλαίσιο του τελευταίου διαδικαστικού λόγου, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η εξέλιξη της προφορικής διαδικασίας ήταν ανεπίτρεπτη από πλευράς νομικής προστασίας την οποία εδικαιούτο, καθόσον δεν τηρήθηκαν οι αρχές της εκατέρωθεν προβολής απόψεων και της ευθυδικίας. Πράγματι, η προφορική διαδικασία περιορίστηκε σε ερωτήσεις και απαντήσεις, ενώ δεν επετράπη, καταρχήν, στους διαδίκους να εκφράσουν την άποψή τους ο ένας για τους ισχυρισμούς του άλλου ή δεν τους δόθηκε η σχετική δυνατότητα. Ειδικότερα, δεν τέθηκε καμία ερώτηση σε δύο παρεμβάντες διαδίκους, οι λοιποί διάδικοι δεν μπόρεσαν να ξεφύγουν από το πλαίσιο των υποβληθεισών ερωτήσεων, δεν εκδόθηκε αμέσως απόφαση επί της προσκομίσεως των εγγράφων περί των οποίων έκανε λόγο η αναιρεσείουσα και οι διάδικοι δεν μπόρεσαν να υποβάλουν τελικές παρατηρήσεις. Κατά συνέπεια, η αναιρεσείουσα δεν είχε την ευκαιρία να απαντήσει προφορικά στις γραπτές παρατηρήσεις της Επιτροπής.

*Οι ουσιαστικοί λόγοι αναιρέσεως*

22 Ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως αφορά τις σκέψεις 63 έως 66 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, στις οποίες, «προκειμένου να καθοριστούν οι εν προκειμένω απαιτούμενες αποδείξεις» (σκέψη 63), ο κρίνας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής εξέτασε τους σκοπούς που επεδίωκε η 97/803 απόφαση και τη σχετική εξουσία που διέθετε το Συμβούλιο. Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι οι προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται όσον αφορά την απόδειξη του επείγοντος δεν μπορούν να διαφέρουν ανάλογα με τους σκοπούς που επιδιώκει η επίμαχη πράξη ή σε συνάρτηση με τις συνέπειες της λήψεως προσωρινού μέτρου. Επομένως, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου υπέπεσε

σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμώντας τις προϋποθέσεις που διέπουν την εκ μέρους της αναιρεσείουσας απόδειξη του επείγοντος βάσει του συμφέροντος της Κοινότητας και των σκοπών τους οποίους αυτή επιδιώκει.

23 Η αναιρεσείουσα αμφισβητεί επίσης την ακρίβεια των σκέψεων 64 και 65 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως σχετικά με την αγορά ζάχαρης και με τις εισαγωγές ζάχαρης ΥΧΕ στην Κοινότητα. Προς τούτο, εκθέτει λεπτομερώς τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι είναι εσφαλμένο να θεωρείται ότι οι εξαγωγές ζάχαρης ΥΧΕ προκαλούν αύξηση των δαπανών που αφορούν επιστροφές κατά την εξαγωγή, ότι έχουν συνέπειες σχετικά με τις υποχρεώσεις της Κοινότητας που απορρέουν από το άρθρο CXL της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (GATT) ή του Διεθνούς Οργανισμού Εμπορίου (ΔΟΕ) και ότι προκαλούν διαταραχές στην κοινοτική αγορά ζάχαρης.

24 Όσον αφορά τη διακριτική εξουσία του Συμβουλίου, περί της οποίας γίνεται λόγος στη σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι η εν λόγω εξουσία, αφενός, είναι ανεξάρτητη από τα αποδεικτικά στοιχεία που η ίδια υποχρεούται να προσκομίσει προς απόδειξη του κινδύνου ανεπανόρθωτης ζημίας και, αφετέρου, δεν είναι απεριόριστη, αλλά πρέπει, ειδικότερα, να ασκείται σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας. Σχετικά με την τελευταία αυτή πτυχή, το Συμβούλιο δεν μπορεί να έχει την εξουσία να θεσπίζει διαρθρωτικούς περιορισμούς των εισαγωγών ζάχαρης ΥΧΕ χωρίς να παραβιάζεται η αρχή της αναλογικότητας.

25 Κατά τον έκτο λόγο, κακώς ο κρίνας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δέχθηκε, στη σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, λόγω της διακριτικής εξουσίας του Συμβουλίου, το επείγον των ζητούμενων μέτρων πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο αναμφισβήτητο. Κατά την αναιρεσείουσα, η σχετική αναφορά στη διάταξη του Πρωτοδικείου της 21ης Μαρτίου 1997, Τ-179/96 R, Antonissen κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-425), στερείται ερείσματος, διότι στην ως άνω υπόθεση απαιτήθηκε η ύπαρξη «αναμφισβήτητου» επείγοντος μόνον επειδή επρόκειτο για τη χορήγηση προκαταβολής της αποζημιώσεως. Κατά την αναιρεσείουσα, η νομική προστασία την οποία εξασφαλίζει η διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων υπάρχει κίνδυνος να απογυμνωθεί από το περιεχόμενό της λόγω της επιβολής υπερβολικά αυστηρών όρων.

26 Με τον έβδομο λόγο, η αναιρεσείουσα διατείνεται ότι εσφαλμένα και κατά τρόπο νομικά ακατανόητο ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων έκρινε ως χρηματική τη ζημία την οποία αυτή προέβαλε, το ύψος της οποίας μπορεί, καταρχήν, να υπολογιστεί αριθμητικώς και η οποία μπορεί, ενδεχομένως, να αποκατασταθεί μεταγενέστερα, εκτιμώντας ότι μια καθαρά χρηματική ζημία δεν μπορεί να θεωρηθεί ανεπανόρθωτη. Κατά την αναιρεσείουσα, πρόκειται για εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών. Επιπλέον, η νομολογία που στηρίζεται στη δυνατότητα αποκαταστάσεως της ζημίας δυνάμει του άρθρου 215 της Συνθήκης ΕΚ παραβλέπει τη διαφορά η οποία υφίσταται μεταξύ, αφενός, των κριτηρίων οικονομικής ευθύνης της Κοινότητας και, αφετέρου, των κριτηρίων ακυρώσεως αμφισβητούμενης κοινοτικής πράξεως. Πράγματι, παραβίαση του κοινοτικού δικαίου που μπορεί να οδηγήσει σε ακύρωση μιας πράξεως ή σε αναγνώριση του παρανόμου της δεν συνιστά πάντοτε σοβαρή παραβίαση του κοινοτικού δικαίου που μπορεί να οδηγήσει σε αποζημίωση βάσει του άρθρου 215, παράγραφος 2, της Συνθήκης.

27 Κατά τον όγδοο λόγο, κακώς έγινε δεκτό, στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η αναιρεσείουσα περιορίστηκε στην προβολή του ισχυρισμού ότι η εφαρμογή της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και η εφαρμογή της αποφάσεως 97/803 και εκείνη του κανονισμού εφαρμογής, προκάλεσαν την άμεση παύση των δραστηριοτήτων της και το πλήρες κλείσιμο της επιχειρήσεώς της.

28 Στη συνέχεια, με τον ένατο λόγο η αναιρεσείουσα φρονεί ότι εσφαλμένα έγινε δεκτό, στις σκέψεις 78 και 80 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, βάσει εκτιμήσεως αποδεικτικών στοιχείων που δεν επετράπη να προσκομιστούν, ότι η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι απειλείτο με πτώχευση. Παραπέμποντας στους προεκτεθέντες διαδικαστικούς λόγους αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα εκθέτει ότι η εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων έγινε με νομικώς εσφαλμένο τρόπο. Επιπλέον, κατ' αυτήν, σε περιπτώσεις όπως η δική της, μπορεί να είναι απολύτως περιττή η παράθεση οικονομικών ή λογιστικών στοιχείων, καθόσον πρόκειται για επιχείρηση την οποία οι επίδικες πράξεις υποχρέωσαν να διακόψει εντελώς τις δραστηριότητές της, πράγμα περί του οποίου οι διάδικοι συμφωνούν.

29 Κατά τον δέκατο λόγο, η σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως είναι εσφαλμένη, καθόσον με αυτήν προσάπτεται στην αναιρεσείουσα ότι δεν παρέσχε πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με την αποδοτικότητα της επιχειρή-

σεώς της, προς απόδειξη του ετήσιου όγκου εξαγωγών ζάχαρης που θα ήταν απαραίτητος για την επιβίωσή της. Επίσης κακώς δεν έγινε δεκτό το αίτημά της περί παραχωρήσεως ποσοστώσεως 34 000 τόνων με την αιτιολογία ότι η ποσότητα αυτή βασιζόταν απλώς σε ισχυρισμό μη αποδειχθέντα. Συναφώς, η αναιρεσείουσα προβαίνει επίσης σε ορισμένες συμπληρωματικές παρατηρήσεις, αμφισβητώντας την επιθυμία που εξέφρασαν πρωτοδίκως το Συμβούλιο και η Επιτροπή να εξαρτηθεί το προσωρινό μέτρο που ενδεχομένως θα χορηγούνταν από την υποχρέωση της αναιρεσείουσας να συστήσει εγγύηση ίση προς το 50 % των δασμών και της γεωργικής εισφοράς.

30 Τέλος, με τον ενδέκατο και τελευταίο λόγο της, η αναιρεσείουσα εκθέτει ότι εσφαλμένα έγινε δεκτό, κατ' ουσίαν, στις σκέψεις 81 έως 83 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η πτώχευση στην οποία μπορεί να οδηγηθεί μια επιχείρηση η οποία υποχρεώθηκε να διακόψει τις βιομηχανικές της δραστηριότητες, τις πωλήσεις της και τις εξαγωγές της εξαιτίας κοινοτικής πράξεως, αναμένοντας την έκδοση διατάξεως ασφαλιστικών μέτρων, συνιστά καθαρώς χρηματική ζημία δυνάμενη να αποκατασταθεί μεταγενέστερα. Η αναιρεσείουσα παραπέμπει ειδικότερα στη διαφορετική στάση που τήρησε το Δικαστήριο με τη διάταξη της 10ης Ιουνίου 1988, 152/88 R, Sofrimport κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 2931).

**Ισχυρισμοί των λοιπών διαδίκων της διαδικασίας**

*Επί των διαδικαστικών λόγων αναιρέσεως*

31 Το Συμβούλιο δηλώνει, εκ προοιμίου, χωρίς να αμφισβητεί την παραπομπή στο άρθρο 6 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, ότι ναι μεν κάθε άτομο δικαιούται να δικάζεται αψόγως, τούτο όμως δεν σημαίνει ότι το άρθρο αυτό στερεί τα κοινοτικά δικαιοδοτικά όργανα από την αυτονομία που διαθέτουν επί διαδικαστικών ζητημάτων.

32 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, το Συμβούλιο εκθέτει ότι υφίστανται πολλές περιπτώσεις ασφαλιστικών μέτρων στις οποίες οι λοιποί διάδικοι δεν είχαν την ευκαιρία να υποβάλουν γραπτές παρατηρήσεις, πράγμα το οποίο εξηγείται από τον επείγοντα χαρακτήρα της διαδικασίας αυτής. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι οι διάδικοι κλήθηκαν στην επ' ακροατηρίου συζήτηση και, επομένως, είχαν τη δυνατότητα να υποβάλουν προφορικές παρατηρήσεις. Κατ' αυτήν, το γεγονός ότι δεν δόθηκε συνέχεια στις διατάξεις με τις οποίες επετράπησαν οι παρεμβάσεις, δεδομένου ότι αυτές προέβλεπαν ότι θα ταχθεί προθεσμία για την υποβολή υπομνήματος παρεμβάσεως, δεν συνιστά διαδικαστική πλημμέλεια, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων. Το Βασίλειο της Ισπανίας προσθέτει ότι η παρέμβασή του είχε ως σκοπό να υποστηρίξει το κύρος της αποφάσεως 97/803 και, επομένως, ελάχιστη σημασία είχε στο πλαίσιο της εξετάσεως του επείγοντος.

33 Όσον αφορά το αίτημα παρεμβάσεως της Κυβερνήσεως της Αρούμπα, που αποτελεί το επίκεντρο του δεύτερου λόγου, το Συμβούλιο και το Βασίλειο της Ισπανίας φρονούν ότι η διαφορετική μεταχείριση έναντι της εν λόγω κυβερνήσεως απορρέει από το γεγονός ότι δεν επρόκειτο για παρεμβαίνοντα διάδικο περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 37, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου. Υπενθυμίζουν επίσης ότι ο διάδικος αυτός παρέστη κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, κατά τη διάρκεια της οποίας έτυχε της ίδιας μεταχειρίσεως με τους λοιπούς διαδίκους. Τέλος, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι το άρθρο 116, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου δεν ορίζει προθεσμία εντός της οποίας ο Πρόεδρος οφείλει να αποφαίνεται επί αιτήσεων παρεμβάσεως.

34 Επί του τρίτου λόγου, που αφορά τη μεταχείριση των εγγράφων αποδεικτικών στοιχείων τα οποία υπέβαλε η αναιρεσείουσα, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι εναπόκειται στον Πρόεδρο να εκτιμά την αξία η οποία πρέπει να αποδοθεί στα αποδεικτικά στοιχεία που του υποβάλλονται και ότι σ' αυτόν εναπόκειται να προσδιορίσει εκείνα στα οποία θα στηριχθεί η διάταξή του. Ο υπερβολικά αυστηρός περιορισμός της εν λόγω διακριτικής ευχέρειας θα μπορούσε να θίξει την αυτονομία που διαθέτει επί διαδικαστικών ζητημάτων ο κρίνων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής. Κατά την Επιτροπή, η εκπρόθεσμη υποβολή εγγράφων πράγματι δεν είχε αιτιολογηθεί, ενώ η επιστροφή τέτοιων εγγράφων υπάγεται στη διακριτική εξουσία του Προέδρου. Το Βασίλειο της Ισπανίας εφιστά την προσοχή του Δικαστηρίου στη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, από την οποία αποδεικνύεται ότι στην πραγματικότητα τα επίδικα έγγραφα ελήφθησαν υπόψη.

35 Ο τελευταίος διαδικαστικός λόγος αναιρέσεως αφορά την εξέλιξη της επ' ακροατηρίου συζητήσεως. Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι η προφορική διαδικασία δεν είναι υποχρεωτική σε δίκη ασφαλιστικών μέτρων και ότι, επομένως, ο Πρόεδρος ορθώς έκρινε, βάσει των υποβληθέντων στοιχείων και των απαντήσεων που δόθηκαν στις ερωτήσεις που τέθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι είχε στη διάθεσή του όλα τα αναγκαία στοιχεία για να αποφανθεί. Κατά την Επιτροπή, στην εν λόγω υπόθεση, η επ' ακροατηρίου συζήτηση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως προφορική διαδικασία κατά την έννοια του άρθρου 18 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αλλά πρέπει να θεωρηθεί ως αποδεικτικό μέσο, σχετικά με το οποίο ο Πρόεδρος διαθέτει διακριτική εξουσία.

*Επί των ουσιαστικών λόγων αναιρέσεως*

36 Όσον αφορά τους ουσιαστικούς λόγους της αιτήσεως αναιρέσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας επικεντρώνει τις παρατηρήσεις του στο ζήτημα του κύρους της αποφάσεως 97/803.

37 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ασχολούνται καταρχάς από κοινού με τον πέμπτο και τον έκτο λόγο αναιρέσεως. Κατά το Συμβούλιο, η προϋπόθεση υπάρξεως αναμφισβήτητης επείγουσας καταστάσεως όταν η επίδικη πράξη εκδίδεται στο πλαίσιο διακριτικής εξουσίας επιβεβαιώνεται από πάγια νομολογία. Το Συμβούλιο επικαλείται σχετικά τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 2ας Μαρτίου 1998, Τ-310/97 R, Ολλανδικές Αντίλλες κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. II-455, σκέψη 65), καθώς και τη διάταξη του Δικαστηρίου της 21ης Μαρτίου 1997, C-110/97 R, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1997, σ. I-1795, σκέψεις 32 και 33), την οποία επικαλείται και η Επιτροπή. Η τελευταία διατείνεται ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ως νομικό σφάλμα η σύνδεση μεταξύ της υπάρξεως διακριτικής εξουσίας και του βαθμού του επείγοντος. Θα ήταν ίσως προτιμότερο να θεωρηθεί ότι η συλλογιστική αυτή ανάγεται στη στάθμιση των συμφερόντων, σε τελική ανάλυση όμως τούτο θα είχε το ίδιο αποτέλεσμα και θα σήμαινε ότι, για τις πράξεις που στηρίζονται σε διακριτική εξουσία, ο δικαστής πρέπει να ενεργεί με κάποια επιφύλαξη.

38 Κατά το Συμβούλιο, ο έβδομος λόγος, που αφορά τον καθαρά χρηματικό χαρακτήρα της ζημίας, είναι προδήλως απαράδεκτος, διότι αφορά την εκ μέρους του Προέδρου του Πρωτοδικείου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών.

39 Όσον αφορά τον όγδοο λόγο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή συμφωνούν στον ισχυρισμό ότι η διαπίστωση που διαλαμβάνεται στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως επαναλαμβάνει επακριβώς την ουσία των απόψεων της αναιρεσείουσας.

40 Όσον αφορά τον ένατο λόγο, ο οποίος, κατά την Επιτροπή, αποτελεί την ουσία της διαδικασίας, το Συμβούλιο και η Επιτροπή διατείνονται ότι είναι απαράδεκτος, όπως και ο δέκατος και ο ενδέκατος λόγος, διότι στρέφονται κατά επικουρικών στοιχείων του σκεπτικού της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ή αφορούν εκτιμήσεις πραγματικών περιστατικών.

41 Επειδή οι γραπτές παρατηρήσεις των διαδίκων περιλαμβάνουν όλα τα απαραίτητα πληροφοριακά στοιχεία για την έκδοση αποφάσεως επί της αιτήσεως αναιρέσεως, δεν είναι αναγκαίο να αναπτύξουν οι διάδικοι τις προφορικές παρατηρήσεις τους.

**Εκτίμηση**

42 Πρέπει να εξεταστούν από κοινού ο πέμπτος, ο έκτος, ο ένατος και ο ενδέκατος λόγος, με τους οποίους αμφισβητούνται τα κριτήρια στα οποία στηρίχθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη για την εκτίμηση της προϋποθέσεως του επείγοντος.

43 Πρέπει να υπομνησθεί εκ προοιμίου ότι, κατά πάγια νομολογία, η αναστολή εκτελέσεως και τα προσωρινά μέτρα μπορούν να διαταχθούν από τον κρίνοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή αν έχει αποδειχθεί ότι η λήψη τους δικαιολογείται εκ πρώτης όψεως (fumus boni juris) βάσει των προβαλλομένων πραγματικών και νομικών ισχυρισμών και ότι τα μέτρα αυτά είναι επείγοντα, υπό την έννοια ότι είναι αναγκαίο, προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία των συμφερόντων του αιτούντος, να διαταχθούν και να παραγάγουν τα αποτελέσματά τους πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της κυρίας δίκης. Εξάλλου, πρέπει να είναι προσωρινά, υπό την έννοια ότι δεν προδικάζουν τα επίδικα νομικά ή πραγματικά ζητήματα ούτε

εξουδετερώνουν εκ των προτέρων τις συνέπειες της μεταγενέστερης αποφάσεως επί της κυρίας δίκης [διάταξη της 19ης Ιουλίου 1995, C-149/95 P(R), Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-2165, σκέψη 22].

44 Στο πλαίσιο αυτής της συνολικής εξετάσεως, ο κρίνων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και είναι ελεύθερος να καθορίσει, ενόψει των ιδιαιτεροτήτων της υποθέσεως, τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να εξακριβωθεί η συνδρομή των διαφόρων αυτών προϋποθέσεων, καθώς και τη σειρά με την οποία θα διεξαχθεί η εξέταση αυτή, εφόσον κανένας κανόνας κοινοτικού δικαίου δεν του επιβάλλει προκαθορισμένο σχέδιο αναλύσεως για να εκτιμήσει την ανάγκη της εκδόσεως διατάξεως προσωρινών μέτρων (προαναφερθείσα διάταξη Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., σκέψη 23).

45 Εν προκειμένω, εξετάστηκε μόνον η προϋπόθεση περί της υπάρξεως επείγοντος, ενώ οι ισχυρισμοί των διαδίκων περί του fumus boni juris της αιτήσεως δεν περιλαμβάνονται στη διάταξη. Ο κρίνας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής, αφού διαπίστωσε, στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι υπήρχε κίνδυνος να υποστεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία και, στη σκέψη 86, ότι, επομένως, δεν πληρούνταν η προϋπόθεση υπάρξεως επείγοντος, απέρριψε, στη σκέψη 87, την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων χωρίς να εξετάσει τους λοιπούς λόγους και ισχυρισμούς που προέβαλε η αναιρεσείουσα προς δικαιολόγηση της χορηγήσεως της ζητούμενης αναστολής εκτελέσεως.

46 Για να προσδιορίσει, εν προκειμένω, τα στοιχεία που απαιτούνταν για την απόδειξη του επείγοντος, ο κρίνας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής, αφού εξέτασε, στις σκέψεις 64 και 65, τους σκοπούς της αποφάσεως 97/803, υπογράμμισε, στη σκέψη 66, ότι, «το Συμβούλιο, εκδίδοντας την απόφαση 97/803, έκανε χρήση της διακριτικής εξουσίας του ως προς την επιλογή του πλέον καταλλήλου μέτρου για να προληφθούν διαταραχές στην κοινοτική αγορά της ζάχαρης». Κατά τη σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, επομένως, η αίτηση του διαδίκου που ζητεί ασφαλιστικά μέτρα μπορεί να γίνει δεκτή μόνον αν το επείγον των ζητούμενων μέτρων είναι αναμφισβήτητο.

47 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, δεδομένου ότι οι προϋποθέσεις χορηγήσεως αναστολής εκτελέσεως ή άλλου προσωρινού μέτρου είναι σωρευτικές, η αίτηση μπορεί νομίμως να απορριφθεί με μόνη αιτιολογία την έλλειψη της προϋποθέσεως του επείγοντος.

48 Εντούτοις, η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη πάσχει λόγω νομικών σφαλμάτων, καθόσον συνδέει την ύπαρξη διακριτικής εξουσίας του Συμβουλίου με τον βαθμό του επείγοντος που πρέπει να αποδειχθεί ως προϋπόθεση για τη χορήγηση προσωρινού μέτρου, στο πλαίσιο μόνον της εξετάσεως του επείγοντος των ζητούμενων μέτρων.

49 Ασφαλώς, η ύπαρξη διακριτικής εξουσίας του Συμβουλίου μπορεί να είναι σημαντικό στοιχείο για την εξέταση του βαθμού του επείγοντος στο πλαίσιο της σταθμίσεως των εμπλεκομένων συμφερόντων. Ομοίως, η προϋπόθεση υπάρξεως προφανούς επείγουσας καταστάσεως — παράλληλα με την ύπαρξη ενός εξαιρετικά ασφαλούς fumus boni juris — μπορεί να δικαιολογηθεί από τη φύση του ζητούμενου προσωρινού μέτρου ή από τα αποτελέσματα τα οποία αυτό μπορεί να έχει [βλ. σχετικά τη διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 1997, C-393/96 P(R), Antonissen κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-441, σκέψη 41, η οποία αφορά είδος μέτρων το οποίο ενδέχεται περισσότερο από άλλα να παραγάγει στην πράξη μη επανορθώσιμα αποτελέσματα, και την προαναφερθείσα διάταξη Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου, σκέψεις 28 και 33, η οποία αναφέρεται στην περίπτωση στην οποία μια απόφαση του αρμόδιου για τα ασφαλιστικά μέτρα δικαστή, εκδοθείσα στο πλαίσιο επείγουσας καταστάσεως, έχει στην πράξη σχεδόν οριστικά αποτελέσματα].

50 Εντούτοις, μόνη η ύπαρξη διακριτικής εξουσίας του οργάνου που εξέδωσε την επίδικη πράξη, ελλείψει κάθε στοιχείου σχετικά με το fumus boni juris και χωρίς στάθμιση των εμπλεκομένων συμφερόντων, δεν μπορεί να προσδιορίσει τα απαιτούμενα για την πλήρωση της προϋποθέσεως του επείγοντος στοιχεία.

51 Η συλλογιστική την οποία ακολούθησε η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη ισοδυναμεί με εκμηδένιση ή, εν πάση περιπτώσει, με σημαντική μείωση της αποτελεσματικότητας της προσωρινής δικαστικής προστασίας όταν πρόκειται για αμφισβήτηση πράξεως εκδοθείσας στο πλαίσιο ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως. Ειδικότερα, η συλλογιστική αυτή ενέχει τον κίνδυνο να οδηγήσει σε απόρριψη αιτήσεως προσωρινών μέτρων τα οποία θα μπορούσαν να είναι απαραίτητα για την προστασία της αποτελεσματικότητας της αποφάσεως επί της ουσίας στις περιπτώσεις στις οποίες υφίσταται ιδιαίτερα έντονο fumus boni juris και στις οποίες η στάθμιση των συμφερόντων συνηγορεί υπέρ της απόψεως του διαδίκου που ζητεί το σχετικό μέτρο, τούτο δε με μόνη αιτιολογία ότι το επείγον δεν είναι αναμφισβήτητο.

52 Οι αντιρρήσεις του Συμβουλίου και της Επιτροπής σχετικά με το παραδεκτό του ενάτου και του ενδεκάτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να εξεταστούν υπό το φως των σκέψεων αυτών.

53 Συναφώς, είναι ακριβές, όπως υπενθύμισαν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιορίζεται μόνο στα νομικά ζητήματα, αποκλειομένης οποιασδήποτε αμφισβητήσεως της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη ο κρίνας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής (προαναφερθείσα διάταξη Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., σκέψη 18). Επιπλέον, το Δικαστήριο δεν είναι καταρχήν αρμόδιο να εξετάσει τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το Πρωτοδικείο προς στήριξη της διαπιστώσεώς του ή της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών [διάταξη της 25ης Ιουνίου 1998, C-159/98 P(R), Ολλανδικές Αντίλλες κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-4147, σκέψη 68].

54 Εντούτοις, στην υπό κρίση υπόθεση, το νομικό σφάλμα από το οποίο πάσχει η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, καθόσον οδηγεί στην προϋπόθεση υπάρξεως αναμφισβήτητου επείγοντος, είναι ικανό να επηρεάσει το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε ο κρίνας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής κατά την εκτίμηση του σοβαρού και ανεπανόρθωτου χαρακτήρα της ζημίας που επικαλείται η αναιρεσείουσα.

55 Συναφώς, η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως επιβεβαιώνει ότι η εκτίμηση αυτή έγινε με βάση την προϋπόθεση αποδείξεως αναμφισβήτητης επείγουσας καταστάσεως.

56 Έτσι, από τη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως (βλ. σκέψη 12 της παρούσας διατάξεως) προκύπτει ότι η διαπίστωση ότι δεν υφίσταται επείγον στηρίζεται εν μέρει σε συμπεράσματα βασιζόμενα σε διάφορα έγγραφα που υπέβαλε η αναιρεσείουσα, ενώ τα έγγραφα αυτά δεν έγιναν δεκτά ως αποδεικτικά στοιχεία και, επομένως, αποτέλεσαν απλώς και μόνο μόνο το αντικείμενο μιας οπωσδήποτε ιδιαίτερα συνοπτικής εξετάσεως.

57 Τέλος, από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη προκύπτει επίσης ότι η ιδιαίτερα αυστηρή εφαρμογή της νομολογίας σχετικά με τον σοβαρό και ανεπανόρθωτο χαρακτήρα της ζημίας που απειλεί μια επιχείρηση σε περιπτώσεις όπως η υπό κρίση πραγματοποιήθηκε λόγω του κριτηρίου του αναμφισβήτητου επείγοντος. Αυτό ισχύει, ειδικότερα, για την επιχειρηματολογία που διαλαμβάνεται στις σκέψεις 81 έως 83 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, από την οποία προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι η αναιρεσείουσα δεν μπορούσε πλέον να επιτύχει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως με μόνη αιτιολογία ότι η απόφαση αυτή είχε ήδη προκαλέσει την προσωρινή παύση των δραστηριοτήτων της και το κλείσιμο της επιχειρήσεώς της, οδηγώντας σε τεχνητή ανεργία τους μισθωτούς της.

58 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση αναιρέσεως και να εξαφανιστεί η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη.

59 Δυνάμει του άρθρου 54, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αν η αναίρεση κριθεί βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου. Στην περίπτωση αυτή μπορεί είτε το ίδιο να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να την αναπέμψει στο Πρωτοδικείο για να την κρίνει.

60 Η παρούσα υπόθεση δεν είναι ώριμη να εκδικαστεί. Επομένως, πρέπει να αναπεμφθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου για να την κρίνει.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

**1) Αναιρεί τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 14ης Αυγούστου 1998, T-44/98 R, Emesa Sugar κατά Επιτροπής.**

**2) Αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου.**

**3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 17 Δεκεμβρίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias